

Elämä uusiksi

Nora

Niemi

Elämä uusiksi

Nora Nieminen

 SAGA
EGMONT

Nora Niemi

Elämä uusiksi

SAGA Egmont

Elämä uusiksi

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2018, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247808

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Uutta elämää kohti!

Aurinkoinen lauantai-aamupäivä oli jo pitkällä, kun Sanni rohjusti vaahtomuoviset sandaalit ja reikäiset verkkarit jalassa viemään roskapussia. Kerrostalon piha oli hiljainen, vain syksyn pudottamat lehdet pyörivät rahisten asfaltoidulla parkkipaikalla ja tuuli pölytti lakanoita kuivaustelineessä. Sanni viskasi haisevan roskapussin laatikkoon ja pudisteli kätensä. Kun hän kääntyi, muutaman askeleen päässä seisoj kolmannessa kerroksessa asuva rouva Makkonen pahaenteisesti hymyillen.

- Huomenta, Sanni sanoi ja yritti livahtaa naisen ohi takaisin sisälle, mutta rouva Makkonen asettui leveämmin hänen tielleen ja alkoi puhua.

- Sinua näkee niin harvoin nykyään, että minä jo mietin, poistutko asunnostasi ollenkaan, rouva Makkonen sanoi. - Musiikkia ja ääntä sieltä kyllä kuuluu, niin että ei tarvinnut miettiä, oletko sinä muuttanut pois, hän jatkoi.

- Olen pahoillani, Sanni sanoi lannistuneena ja pyyhkäisi likaisia, poninhännältä karkailevia hiuksiaan taakse. - Yritän pitää pienempää meteliä, hän lisäsi ja mietti, miten se onnistuisi. Hän käveli jo nyt asunnossa varpaisillaan, ettei alapuolella asuva Makkonen saisi aihetta valittaa, ja television ja radion hän piti käytännössä äänettömällä koko ajan.

- Vaikka ymmärtäähän sen, ettei sinun tilassasi varmaankaan jaksaa harrastaa turhia, rouva Makkonen sanoi. Sanni rypisti kulmiaan hämmentyneenä.

- Minun tilassani?

Rouva Makkonen katsoi Sannia niin kuin hän olisi ollut vähän yksinkertainen.

- Niin. Silloin kun minä odotin Jannea, minä en jaksanut tehdä kuin pakolliset kotityöt, siivota ja laittaa ruokaa Pentille, kun hän tuli töistä kotiin. Minun piti jäädä pois Marttojen kokouksistakin, kun viimeisinä kuukausina oli niin raskasta liikkua...

Sanni tunsi, kuinka veri pakeni hänen kasvoiltaan ja sanat juuttuivat hänen kurkkuunsa, vaikka hän tiesi, että hänen olisi pitänyt keskeyttää naapurinrouvan yksinpuhelu. Rouva Makkonen kuvitteli, että hän oli raskaana!

- Kyllä minä katselin jo kesällä, että sinä olet vähän pyöristynyt, mutta nyt se on vasta oikein kunnolla alkanut näkyä. Eikä siinä, kyllä minä ymmärrän että teidän nuorten sukupolvelle sellainen on ihan normaalia, että yksinäinen nainenkin voi hankkia lapsen, sehän on tätä nykyaikaa, rouva Makkonen sanoi ja katseli Sannia pää kallellaan, niin kuin tämä olisi ollut hyvinkin esimerkki modernista naisesta.

Totuus oli vähän toisenlainen. Sanni ei ollut mikään uraohjus tai oman elämänsä sankari, joka ei kaivannut miestä elämäänsä ja toteutti pää pystyssä omia haaveitaan. Sanni olisi antanut vaikka oikean jalkansa, jos olisi löytänyt jonkun ihanan miehen, jonka kainaloon käpertyä sohvalla iltaisin. Hän ei todellakaan ollut raskaana, vaan vain vähän pulskistunut, koska oli yksinkertaisesti väsynyt elämäänsä ja hakenut syksyn tultua lohtua sipsipussin pohjalta useammin kuin lenkipolulta. Rouva Makkosen sanat tuntuivat julmilta, koska ne osuivat Sannilla arkaan paikkaan. Sellaisina iltoina, kun Sanni ei nukahtanut pelkästä uupumuksesta heti kun laski päänsä tyynylle, hän haaveili salaa elämästä, joka olisi aivan toisenlainen kuin hänen nykyinen arkensa. Hän kuvitteli itselleen elämän, jossa hänellä olisi rinnallaan hyväsydäminen ja komea mies,

kaunis ja avara koti, elämästä jossa hän olisi itse terve, energinen ja hyväkuntoinen. Hän haaveili siitä, että heidän yhteisessä kodissaan kuuluisi myös pienten lasten ääniä, kun hänen poikansa ja tyttärensä leikkisivät olohuoneen paksulla, pehmeällä matolla. Sanni oli aina pitänyt lapsista, ja toivoi koko sydämeästään tulevansa vielä joskus äidiksi, mutta hän ei vain ollut löytänyt sitä oikeaa miestä, jonka kanssa jakaisi unelmansa. Naapurin rouvan sanat olivat osuneet arkaan paikkaan, vaikka eihän alakerran juorukello sitä voinut tietää.

Sanni tunsu häpeän puristavan kurkkuaan, ja hän sai vain vaivoin sanottua rouva Makkoselle:

- En minä ole raskaana.

Naapurin rouva tuijotti häntä suu auki, ja viittasi sitten hänen vatsaansa.

- Minä olin ihan varma, kun sinä olet viime kuukausina vain... Tuota...

Rouva Makkonen meni hetkeksi hämilleen, kun tajusi tehneensä karkean arviointivirheen, mutta ei keksinyt miten olisi paikannut erehdystään. Vanhempi nainen väenteli käsiään edessään eikä katsonut enää Sannia silmiin.

- Minä en ole raskaana, vaan pelkästään läski, Sanni parkaisi ja pyyhkäisi sitten rouva Makkosen ohi kerrostalon rappukäytävään, juoksi portaat ylös, ja paiskasi asuntonsa oven kiinni perässään.

Omassa asunnossaan Sanni tunsu hetken olevansa turvassa pahalta maailmalta, mutta kun hän katsoi itseään eteisen peilistä, kyyneleet nousivat väkisin hänen silmiinsä. Ei se Makkosen vika ollut, hän oli vain tehnyt ihan järkevän johtopäätöksen. Sanni näytti niin väsähtäneeltä, että oli ihan looginen johtopäätös ajatella aamupahoinvoinnin

vieneet hänestä voimat, ja hänen pullottava mahansakin kieltämättä näytti siltä, että hän olisi voinut odottaa lasta. Sanni raahautui eteisestä olohuoneen sohvalle, ja potkaisi vahingossa ohimennessään keräyspaperikasan kumoon ovensuussa. Hänen asuntonsa oli yhtä sekainen kuin hänen elämänsäkin. Sanni rojahti sohvalle, ja tarttui pöydällä odottavaan, puoliksi syötyyn suklaapatukkaan. Sitten, kun hänen kätensä oli puolivälissä viemässä pähkinäsuklaata hänen suuhunsa, jotain tuli hänen mieleensä ja hänen kätensä pysähtyi kesken matkaa. Sanni pudotti suklaan lattialle ja nousi ryhdikkäämpään asentoon.

- Ei, hän sanoi ääneen, ja kun hän kuuli, miten päättäväiseltä kuulosti, se valoi häneen lisää uskoa. - Tämä loppuu nyt. Minä laitan elämäni kuntoon, hän ilmoitti tyhjälle huoneelle ja nousi sohvalta seisomaan. Hän ei enää antaisi itsensä repsahtaa masentuneena sohvalle, vaan hän ottaisi oman elämänsä ohjat käsiinsä, ja muuttaisi kurssia! Hän lopettaisi itsensä säälimisen ja alkaisi kuntoilla, hän söisi terveellisesti jotta jaksaisi paremmin, ja hän ryhdistäytyisi töissä ja olisi päivisin tehokkaampi, jotta ei joutuisi istumaan joka ilta ylitöissä. Hän aloittaisi uuden harrastuksen ja tapaisi uusia ihmisiä ja menisi kotoaan ulos maailmaan, ja silloin mitä tahansa voisi tapahtua. Joskus, kun hän vähiten odottaisi, joku ihana mies kävelisi häntä vastaan ja haluaisi elää elämänsä loppuun saakka onnellisena hänen kanssaan. Niinhän se aina elokuvissa ja kirjoissakin tapahtui, sankaritar törmäisi elämänsä rakkauteen jossakin pyöröovessa tai liukuportaissa, ihan vain sattumalta, ja sen jälkeen kaikki olisi historiaa.

Sanni veti hartiansa taakse ja ryhtinsä suoraksi. Se vaikutti heti siihen, millaiseksi hän tunsikin olonsa. Piti vain päättää, että ryhtyisi toimeen, ja asiat muuttuisivat väkisin

paremmiksi, hän oli varma siitä. Sanni vilkaisi olohuoneessaan ympärilleen, veti syvään henkeä ja alkoi sitten siivota asuntoaan. Hän päätti, että hänen uuden elämänsä ensimmäinen päivä alkoi juuri sillä hetkellä.

Maanantaiaamuna Sanni kaivoi ruostuneen polkupyöränsä esiin kerrostalon varastosta, ja pumppasi sen hapertuneisiin kumeihin ilmaa. Hänellä oli hiki jo siinä vaiheessa, kun hän sai pyörän varastosta pihalle, mutta hän ei välittänyt. Hänellä oli työvaatteet repussa, jotta hän voisi käydä työpaikalla pikaisesti suihkussa hikoiluttavan työmatkansa jälkeen ja vaihtaa urheiluvaatteensa pois. Hän oli joutunut heräämään tuntia aikaisemmin kuin normaalisti, mutta uuden, uljaamman elämän vuoksi piti tehdä uhrauksia, ja yönestä nipistäminen oli välttämätön paha. Seuraavana iltana hän menisi vain vähän aikaisemmin nukkumaan, ja asia korjaantuisi.

Sanni työskenteli viestintätoimistossa, jonka yritys-konseptiin kuului kaikkea mahdollista maan ja taivaan väliltä. Joskus he tekivät paikallislehtiin mainoksia pihtiputaalaisesta pienpanimosta, joskus taas järjestivät valtavia lanseeraustilaisuuksia suuryritysten uusien tuotteiden tullessa markkinoille. Sanni piti eniten henkilöbrändäykseen liittyvistä projekteista, kun he esimerkiksi järjestivät tunnetun kirjailijan uuden teoksen julkistamistilaisuuden ja haastattelut, tai kun kuuluisa urheilija halusi muuttaa julkisuuskuvaansa ja siirtyä urallaan pelaajasta valmentajaksi. He suunnittelivat lehdistötilaisuuksia, mainoskampanjoita ja pr-tempauksia, ja juuri työn monipuolisuudesta ja ennalta- arvaamattomuudesta Sanni piti. Ainoa miinus hommassa oli se, että koko ajan oli kiire, eikä töitä ja vapaa-aikaa ollut helppo erottaa toisistaan. Moni väsyi jo ensimmäisen

harjoittelukuukautensa aikana, kun ei osannut hallita ajankäyttöään, ja siksi toimiston henkilökunta vaihtui tiuhaan.

Sanni istui pukuhuoneen penkillä ja kuori juuri päältään hikisiä urheilutrikoita, jotka olivat liimautuneet kiinni hänen jalkoihinsa, kun Jenna pöllähti lauleskellen pukuhuoneeseen. Viestintätoimistolla oli kuntosali toimistorakennuksensa alakerrassa, ja sen yhteydessä oli pukuhuone, jossa saattoi vaihtaa vaatteet ja virkistäytyä vähän ennen työpäivää. Jenna kuitenkin kulki metrolla, eikä ollut punttisalityyppiä muutenkaan. Mutta ennen kuin Sanni ehti kysyä häneltä mitään, Jenna katsoi häntä päästä varpasiin ja sanoi:

- Mitä ihmettä sinä täällä teet? Mistä lähtien sinä olet tykännyt hikoilla? Jenna kysyi, ja lopetti hyräilynsä kuin seinään, kun tuli sisään pukuhuoneeseen.

- Eilisestä, Sanni sanoi ja virnisti. - Ajattelin että otan vähän raitista ilmaa ennen töihin tuloa, ja tulin pyörällä. Minä päätin, että alan elää terveellisemmin ja laitan muutenkin asiani kuntoon. Tämä on loppuelämäni ensimmäinen päivä! hän julisti ja sanojensa painoksi nosti nyrkkinsä pystyyn ilmaan. Jenna katsoi häntä epäuskoisesti ja kohotti kulmaansa.

- Vai niin.

- Mutta parempi kysymys kuuluu, mitä sinä puolestasi täällä teet? Sinä et urheile, Sanni sanoi ja katsoi Jennaa päästä varpasiin huvittuneena. Naisella oli jalassaan korkokengät ja päällään kauniisti istuva kotelomekko.

- En niin. Mutta tulin töihin suoraan Jarmon luota, olin siellä yötä ja unohdin "viikonloppulaukkuni", Jenna sanoi ja teki lainausmerkit sormillaan ilmaan. - Muistelin, että minulla on täällä pukuhuoneen kaapissa varadeodorantti ja

hiusharja, ettei tarvitse mennä asiakastapaamiseen hielle haisten, hän naurahti.

Sanni hymähti ja ajatteli, että Jennan rentoudessa oli jotain kadehdittavaa. Hän onnistui ongelmitta yhdistämään kiireisen työn ja parisuhteen, eikä edes kiireisenä aamuna näyttänyt siltä, että oli juuri herännyt muualta kuin kotoaan.

- Hyvin sinä kyllä vedät, Sanni hymähti. - Onko kiire viikko? hän kysyi samalla kun veti puhdasta paitaa päälleen.

- Sitä tavallista, Jenna sanoi ja vilkaisi kelloaan. - Olen jo myöhässä, mutta eivätköhän kaikki ole siihen jo tottuneet. Miltä minä näytän? Kelpaako tämä kosmetiikkafirman tapaamiseen? Jenna kysyi ja suki pörröisiä hiuksiaan ojennukseen.

- Eiköhän, Sanni naurahti. - Tehän voitte tehdä vaikka sellaisen muodonmuutosjutun sinusta, jos ette muuta keksi, hän lisäsi ja sai Jennalta kiitokseksi muksaisun käsivarteensa.

- Nähdään iltapäivällä. Saat sitten kertoa lisää tästä suuresta elämänmuutoksestasi, Jenna sanoi ja pyyhälsi sitten kukkaisen deodorantintuoksuisena ovesta ulos.

Sanni heilautti kättään Jennan selälle, ja vilkaisi sitten itseään peilistä. Pyöräily oli nostanut hennon punan hänen poskilleen, ja hän näytti virkeämmältä kuin kotoa lähtiessään. Kyllä, uusi elämä oli ehdottomasti askel oikeaan suuntaan. Sanni otti tavaransa ja lähti sitten hyväntuulisena hyräillen omalle työpisteelleen yläkertaan.

Uusi, uljas elämä oli kuitenkin ottanut takapakkia jo siinä vaiheessa, kun Jenna palasi asiakastapaamisestaan suunnilleen kahden aikaan iltapäivällä. Sanni nojasi koneen edessä käsivarteensa ja mussutti suklaapatukkaa, jonka oli

löytänyt työpöytänsä laatikosta. Se ei ollut enää erityisen tuore, vaan sen pinta oli jo vähän harmaantunut ja kovettunut, mutta se sisälsi paljon sokeria ja siinä tilanteessa se riitti Sannille oikein hyvin.

- Sinähän näytät raikkaalta, Jenna naurahti ja tuli istumaan Sannin työpöydän kulmalle. Hän oli selvästi käynyt läpi jonkinlaisen muodonmuutosleikin asiakastapaamisessa, koska hänellä oli kauniisti varjostettu silmämeikki ja kirkasta huulipunaa.

- Älä sano mitään, Sanni huokasi. - Minä annan periksi, tämä on liian rankkaa. Jalkani ovat ihan pötkelöt siitä aamun pyöräilystä, enkä ole ehtinyt pitää edes lounastaukoa, kun se uusi lanseeraustilaisuus aikaistettiin kahdella viikolla. Minä en jaksa.

- Äläs nyt, Jenna lohdutti ja taputti Sannia olalle. - Ei muutos tapahdu hetkessä. Olisit itsellesi vähän armollisempi.

Sanni murahti ja vilkaisi työkaveriaan kulmiensa alta.

- Armollisuus ei toiminut erityisen hyvin ainakaan tähän asti. Minulla on ollut tähän asti niin löysä itsekuri, että näytän siltä kuin olisin paksuna. Ainakin jos naapurin juoruakan arvostelukykyyntä on luottamista, Sanni puhahti.

- Mitä? Jenna kysyi järkyttyneenä.

Sanni nosti päänsä pystympään ja oikaisi ryhtiään työpöytänsä päältä.

- Niin hän ainakin sanoi. Naapurin Makkonen kysyi, olenko minä raskaana. Minä kuulemma näytin siltä, hän huokasi.

Jennan silmät suurenivat järkytyksestä, ja hän näytti siltä ettei tiennyt, olisiko itkenyt vai nauranut.

- Tuohan on kamalaa, hän huudahti, mutta näytti samalla purevan huultaan, ettei olisi nauranut.

- Kuka kehtaa sanoa jotain tuollaista? Eihän se nyt sinun vikasi ole, ja mieti nyt, miten törkeän epäkohteliasta on

kommentoida tuollaista? Minkälainen ihminen yleensäkin sanoo mitään toisen raskaudesta, jos siitä ei ole jo aiemmin kerrottu? Mitä, jos sinä vaikka kärsisit tahattomasta lapsettomuudesta? Tuollainen kommentointi voi sattua todella kipeästi. Kyllä vika on ihan kokonaan siinä sinun naapurissasi, Jenna puhisi.

- Niin kai, Sanni huokasi, mutta ei päässyt yli ajatuksesta, että hän näytti niin surkealta ja kurjalta, että naapurin rouva oli luullut hänen pamahtaneen vahingossa raskaaksi. Hänen olisi pakko muuttaa asioita jotenkin, tai hänestä tulisi ennen pitkää sellainen höpsähtänyt, pörrötukkainen vanha piika, jolla oli kolmekymmentä kissaa pienessä asunnossaan.

- Onko sinulla kaikki hyvin? Sinä olet vaikuttanut vähän väsyneeltä viime aikoina, Jenna sanoi varovasti. Hän katsoi työtoveriaan lempeästi, ja juuri kaikki se myötätunto sai Sannin tuntemaan olonsa vaivautuneeksi.

Sanni mutisi jotain epäselvää, ja painoi sitten päänsä hetkeksi työpöytänsä viileää pintaa vasten. Kyllä tämä tästä muuttuisi paremmaksi. Hänen pitäisi vain ryhdistäytyä, ja asiat lähtisivät parempaan suuntaan. Sanni voihkaisi, veti selkänsä suoraan ja vilkaisi sitten työpöytänsä reunalla keikkuvan iltapäivälehdän kantta, jossa entinen missi julisti otsikossa kissan kokoisin kirjaimin: "Se oli vain itsekurista kiinni! Laihdutin 25 kiloa tietoisella syömisellä". Sanni tuhahti ääneen, mutta sitten ajatus alkoi vaivata häntä.

Jos joku entinen kauneuskuningatar pystyi laittamaan elämänsä kuntoon, kun vain päätti tehdä niin, miksei hänkin? Sannin todellinen ongelma ei ollut hänen painonsa, vaan hänen elämänsä. Hän oli kyllästynyt ja väsynyt tasaisen tappavaan arkeensa, siihen kun mikään ei oikein tuntunut miltään, päivät vain seurasivat toisiaan

samanlaisina ja merkityksettöminä. Sanni oli alitajuisesti odotellut, että jokin muuttuisi itsestään. Joku uusi työprojekti herättäisi hänet horroksesta, joku uusi ihminen kävelisi hänen elämäänsä, jostain vain tupsahtaisi uusia haasteita ja innostavia tapahtumia hänen tielleen. Vasta nyt Sanni tajusi, että muutosta ei koskaan tapahtuisi, jos hän ei itse laittaisi sitä tapahtumaan. Hänen pitäisi tarttua oman elämänsä ohjaksiin, ei vain istua kyydissä ja katsella, mitä tapahtuisi.

- Minä laitan kaiken kuntoon, Sanni puolittain kuiskasi. Jenna, joka oli Sannin miettiessä istunut oman työpisteensä ääreen ja ryhtynyt purkamaan sähköpostejaan, kääntyi nyt hänen puoleensa ja kysyi:

- Sanoitko jotain?

- Tämä loppuu nyt, Sanni henkäisi rohkeammin ja nousi seisomaan. Jo ryhdikäs asento valoi häneen lisää puhtia. - Minä laitan kaiken kuntoon!

- Minkä ihmeen kohtauksen sinä nyt sait? Liittyykö tämä nyt siihen sinun elämänmuutos-projektiisi? Mistä sinä oikein puhut? Jenna kysyi hyväntahtoisesti hymyillen. Hän ei selvästikään tajunnut, että Sanni oli juuri kokenut yhtäkkisen valaistumisen.

- Minä lopetan tämän nyhjäämisen ja alan elää! Teen kaiken sen, mistä olen joskus haaveillut, kunhan ensin muistan, mitä se on! Minä pystyn muuttamaan elämäni, jos ne kaikki muutkin luuserit televisiossa siihen pystyvät! Tästä se lähtee, loppuelämäni ensimmäinen vuosi!

- Mikä kumma sinulle nyt tuli? Jenna kysyi hymyillen. - Ihan totta, haenko sinulle paperipussin mihin voit hengittää? Vai rauhoittavia? Sinä olet ihan sekaisin.

Sanni huomasi, että hänen ylimitoitettu reaktionsa oli kiinnittänyt toimistossa myös muiden kuin Jennan huomion.